

2003 FNAC ROMAN ÖDÜLÜ

PIERRE CHARRAS

ON DOKUZ
SANİYE

ROMAN

FRANSIZCA ASLINDAN ÇEVİREN
SİNEM YENEL

Pierre Charras
ON DOKUZ
SANIYE
2003 FNAC ROMAN ÖDÜLÜ

Can Yayınları: 1562

Dix-neuf secondes, Pierre Charras
© Éditions Mercure de France, 2003
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2004
Bu eserin Türkçe yayın hakları
Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır..

1. basım: Ağustos 2006
2. basım: Eylül 2009
Bu kitabın 2. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Ayça Sezen

Kapak tasarımı: Erkal Yavi
Kapak düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Gelengül Çakır
Düzeltili: Fulya Tükel

Kapak baskı: Çetin Ofset
İç baskı ve cilt: Eko Matbaası

ISBN 978-975-07-0652-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Pierre Charras
ON DOKUZ
SANIYE
2003 FNAC ROMAN ÖDÜLÜ

ROMAN

Fransızca aslından çeviren
SİNEM YENEL

CAN YAYINLARI 5

Pierre Charras, 1945'te Sainte-Étienne'de doğdu. Edebiyat eğitimi, yazarlık, çevirmenlik ve oyunculuk yaptı. İlk kitabını 1982'de yayımladı. Paris'te yaşıyor ve bir lisede Fransızca öğretmenliği yapıyor. Aynı zamanda İngilizce'den çeviri yapmaya devam ediyor. *On Dokuz Saniye* adlı bu romanıyla, 2003 yılında, Fransa'nın en büyük kitabevi Fnac'ın Romani ödülünü aldı.

Sinem Yenal, 1974 yılında İstanbul'da doğdu. Galatasaray Lisesi'ni bitirdikten sonra, lisans eğitimini Yıldız Teknik Üniversitesi, Fransızca Mütercim Tercümanlık Bölümü'nde tamamladı. "Pierre Charras'ın *On Dokuz Saniye* Adlı Yapıtının Çevirisi ve Çeviri Sürecinin Değerlendirilmesi" başlıklı yüksek lisans tezini aynı bölümde tamamladı. Can Yayınları'ndaki başlıca çevirileri arasında: François-Olivier Rousseau'nun *Aşkın Büyüsü* (2001); Marie Desplechin'in *Bensiz* (2001); Shan Sha'nın *Tienanmen'de İsyân* (2003), Amélie Nothomb'un *Kara Sohbet* (2004) ve Marc Levy'nin *Neredesin* (2004) adlı yapıtları sayılabilir. Yenal, Marmara Üniversitesi'nde Fransızca okutmanı olarak çalışıyor, teknik ve edebi çeviriler yapıyor.

O iki kadın için

“Ancak çok sonraları anlarız, başımıza
gelen felaketin ne olduğunu.”

Louis ARAGON
(*Le Roman inachevé*)

I
Zeus

Sandrine'i son gördüğümde, onu görmemiştim aslında. Olsa olsa yüzünü şöyle bir görür gibi olmuş-tum. Vagonun camının arkasında öylece duruyordu, ta ki sarı bir omuz onu yutana dek. Eriyip gitti. Tıpkı bir hayalet gibi, apansızın.

Bu, bir aşka veda buluşmasıydı. Sevdaya düşüren yıldırımın ters darbesiydi. Bir elvedaydı belki de.

Ama biz olaya daha esnek yaklaşmak ve bir dram havasından kaçınmak istiyorduk. Böylece, bir oyun tasarlamıştık. Çocuklar gibi davranıyor idiysek bu, alnımızda şişliklerden ve dizlerimizde yarıklardan başka bir yaramız olmasın diye düşündüğümüzüzdendi kuşkusuz. Üstelik birbirimizi hâlâ seviyorduk, sanırım, ve bu da yüreğimize su serpiyordu. Sabırsızlıklarımızı, hayal kırıklıklarımızı, ilgisizliklerimizi kolluyorduk. Ortada acil bir durum yoktu, bu öyle tehditkâr, büyük bir tufan filan değildi, bir fırtına bile değildi; daha çok bir sis, inceden bastıran bir yağmurdu. Kendi kendimizin alacakaranlığında idik, ama böylesi akşamlar sonsuza dek sürebilirdi. İşin aslı, kopmaya kesin olarak karar vermemiştik. Yirmi beş yıl önce aramızda açtığımız kapıyı yalnızca Sandrine'in kapatması geliyordu. Gidebilecek ya da kalabileceği olan yalnızca oydu. Ben onun kararına boyun eğecektim. Kendimi bütünüyle ona bırakıyordum. Sevgiden ya da incelikten olabilir, ama kuşkusuz saygıydı. Belki biraz da korkaklıktan, kim bilir?

En kötüsü dahil, pek çok şeyde anlaşıyorduk. Çün-

kü her ikimiz de başka hikâyeler ve başka sonlar yaşamıştık; karanlıkta bizi diri diri yiyip bitirmeye kararlı o aç hayvanların içimizi kemirliğini neredeyse birlikte fark etmiştik. Sadece bu can çekişmeden kaçınalım istemiştik. Böylelikle kendi isteğimizle kendimizi batırmayı, eziyetsizce öldürülmeyi kabullenmeyi yeğlemiştik. İşkenceden kurtulmak için intihar eden bir ölüm mahkûmunun o içinden çıkılmaz durumu içindeydik.

Canla başla girişeceğimiz o özenli yıkım işlemini programlamam için bütün bir gece uykusuz kalmam gerekmişti. Odanın karanlığında, sırtüstü yatmış, örtünün üzerinden birbirimizin elini tutuyorduk. Ben, gözlerim fal taşı gibi açık bir halde, sokak lambalarının tavana yansıttığı çiçekli dantelleri andıran gölgeleri çözerken; o, uyuduğuna beni inandırırın diye, gözleri kapalı ve dudakları yarı aralık, derin derin soluyordu.

“Bak ne yapabiliriz,” dedim ertesi sabah mutfakta.

Aynı ölçüde şaşkındık. Hâlâ orada bulunmaktan ötürü. Bu denli sakin olmaktan ötürü. Konuşmamı sürdürmeden önce başımı kaldırıp ona baktım. Yapmamalıydım bunu. Sabahları Sandrine hep güzel olurdu. Neredeyse akşamları kadar. İçimden ona doğru ilerlemek, onu bağrıma basmak, ona devam etmeyi, yeniden başlamayı teklif etmek geldi. Bu tür gelip geçici denizliklere kapılmaya pek eğilimliyimdir. Kendimi, bir daha konuşacak bir şey kalmasın diye, ağzıma gelen ne yalan olsa savurmaya hazır hissettim. Ama bu uzun sürmedi. Kafamı çevirmeyi başardım. Gözüm, buzdolabının üstündeki rengârenk mıknatıslı süslere ilişti. Gören bunların askerî madalyalar olduklarını sanırdı. Akıldan savaşları, katliamları, gözleri fal taşı gibi açılmış cesetleri geçirdim.

Kafamda bir senaryo tasarlamıştım. Oyuncuların bizler olmasını istiyordum. Mış gibi yapacağımız yanılmasını sürdürmek için olsa gerek. Birbirimize ran-

devu verecektik. Ben orada olacaktım ve Sandrine'i oraya gelip gelmemekte özgür bırakacaktım. Bu benim gösterdiğim bir özendi, ama aynı zamanda ne durumda olduğumuzu gerçekten öğrenmenin de tek yoluydu. Çünkü ben randevularıma hep sadığımdır. Hayatım boyunca birini bile kaçırmadım. Beklediğim ya da beni bekleyen kişiyi keşfetmeyi severim. Onun, ben ortaya çıktığım anda uçup gidiveren o hafif kaygısını da. Hayatta hiçbir şey için bir kaygının uçup gidişini kaçırmazdım herhalde.

Yerin de önemi vardı elbette. Kafe? Çok laubali. Gar? Çok fotoroman işi. Önce metroya göz koymuştum, sonunda da RER'i önerdim. Olur da Sandrine gelmezse -ki gelmeyecekti elbette- RER'deki peron, bana olduğundan daha ferah, tavan olduğundan daha yüksek gözükecek ve yenilgim daha bir gizli kalacak gibime geliyordu, içimden öyle geçirmiştim. Bu sınavda bana yandaşlar gerekliydi; sürgülü kapılar bir yaşam parçasının yüzüne, ikimizin omuz omuza aldığımız ve bundan böyle yalnız başıma topallayarak ilerlemeye çalışacağım bu yolun yüzüne çarparak kapandıklarında, ben kalabalığa, ışıklı tabelalara, yeniden soluk almaya çalıştığımda havanın hacmine bel bağlayabilmeyi umuyordum. Bir de, katarların, peron boyunca ilerledikleri sırada, beni hep gafil avladıklarını anımsamıştım sanırım; aslında bunlar trenler gibi sağdan geliyorlardı, oysa ben onları, metro kollar gibi soldan koluylordum. Evet, RER'i, felaketin ilerleyişini görmemek için seçmiştim sanırım. Hani neredeyse sürpriz bir biçimde, bir alınyazısı, ciddi bir hastalık ya da bir yankesici misali sırtıma biniversin diye.

Şu demiryolu hatlarında trenlerin çoğu zaman gizemli, ama bazen neredeyse insan adı olabilecek, dört harfli birer kod adlarının olması da beni ayrıca cezbetmişti. Bunlar, gara, 2. Dünya Savaşı'ndaki Fransız Direniş Hareketi edasıyla, bir soğuk savaş havasının

da girerler. İlk etapta Sandrine'i kışkandırmaya çalışmak için ZARA ya da NELY'yi uygun görmüştüm, sonra ona ne kadar hoşgörülü olabileceğimi göstermek için bunların tersine BYLL ya da TEDY olsun diye düşünmüştüm, ancak daha sonra kendimi ZEUS'un koruması altına almamın daha doğru ve aynı zamanda daha güvenli olacağına karar vermiştim. Nation İstasyonu'nun peronunda, Vincennes'den hareket eden ve Lyon Garı'na doğru yoluna devam etmeden önce, saat 17.43'te, birkaç saniyelikine benim önümde duracak olan o ilahi katarı bekleyecektim. Baştan üçüncü vagonu seçmekte öyle pek fazla duraksamamıştım. Bu, metroda iki mevkinin olduğu dönemden kalma eski bir alışkanlıktı. Önceleri kırmızı, biraz daha sonraları sarı renkli olan birinci mevki vagonu genellikle hep üçüncü sırada yer alırdı ve ben de, tıpkı o zamanki hayatımın bazı yönleri gibi, çözmeye çalışmadığım salakça olabilecek nedenlerden ötürü hep birinci mevkiye binerdim. Böylece, günümüzdeki hayranlıktan çok önceleri, "marka giysiler" giydim; yani, markalı bir paçavrayı, rahat ama isimsiz bir polo gömleğe değişmedim. Daha sonra bu bayağılıklarla dalga geçtim durdum, ama bunlara gülmekle hata ettim, çünkü onlar içimde, ta derinlerimde bir yerlerde, hâlâ kazılı duruyorlar sanırım. Aptallık geçici değildir. Budalalık gelip geçici bir şey değildir, geri dönüşü yoktur.

Gelip birkaç dakika öncesinden –ki her ikimiz de bu sürenin yaklaşık bir saat demek olduğunu biliyorduk– nöbete durmam ve kendimi bir önceki metroya göre ayarlayıp üçüncü vagonun arka kapısının tam karşısına kurulmam uygun olacaktı. Sandrine'eyse tam karşımda inmek düşüyordu yalnızca. Ya da o, en olası çözüm yolunu seçmiş olacaktı: Orada olmayacaktı ve bu da aramızda her şeyin bittiği anlamına gelecekti. Buluşma saatine denk düşen bu metro, sanki kasıtlı

olarak, o an muhtemelen içinde bulunduğum ruh haline bakılarak isimlendirilmişti: Adı TRAC'tı.¹

Dünyanın sonu geldikten sonra neler olup bitmesi gerektiğini de önceden düşünmüştük. Zeus tünelin içinde, solda, gözden kaybolur kaybolmaz, eğer önümüzdeki yirmi ya da otuz yılına bana Sandrine'i vermemişse, ben sinemaya, kafeye ya da canım nereye istiyorsa oraya gitmeli, ama ne olursa olsun, eve dönmek için gece olmasını beklemeliydim; çünkü Sandrine valizlerini toplamak, kütüphaneden kitaplarını almak ve kirden pas tutmuş bir tiyatronun içinde, kendi hayatını kurmasına yardımcı olabilecek bir-iki parça eşyayı bize ait olan dekordan söküp almak için bu birkaç saatten faydalanacaktı. Sanırım beni en çok korkutan şey, şu bir şeylerin koparılıp alınması düşüncesiydi. Hayatımın zeminindeki, yerinden kıpırdamaz olduğunu düşündüğüm eksikliklerle, boşluklarla, yırtıklarla yüzleşmekti. Evimize geri dönmek ve kendimi evimde buluvermekti.

Bununla birlikte, ayrılığımız çok önceleri başlamıştı. Aslında birlikte oturuyorduk, ama o bensiz, ben se onsuzdum. Ne zamandan beri bu böyleydi? İki yıl mı? Üç mü? İltihap ateş saçıyordu, peki biz ne zamandır kendi kendimizin hastasıydık? Bu, önce bedenlerde başlamıştı. Oynaşmalarımızdan yorgun çıkıyorduk. Zevkin tüyüp gittiğini söylemek gerek, yani arzu edildiği gibi olmuyordu. Bazen yavaş ve ağır ilerleyişi hakkımızdan geliyordu ve biz de yoksunluklarımızı düşlerimize taşıyorduk. Akşam eve dönüşümüzde, artık, genellikle okunacak son bir konumuz ya da göz atılacak bir dosyamız oluyordu. Odanın karanlığına gömülür gömülmez de, aslında bizi için için ferahlatan duruma üzülmüş gibi gözüküyor ve birbirimizi sevmek için vaktin mantıken çok geç olduğuna karar

¹ Fr: Kaygı (Ç.N.)

veriyorduk. Evet, biz, farkında olmaksızın, aşktan mantığa sapmıştık.

Bugün artık, mantık bize koşullarını dayatıyordu. Bize, birbirimize uyduruk bir randevu vermemizi, onun da benim de inanmadığımız bir randevu vermemizi buyuruyordu. Göz boyayıcı bir randevu. Bir yalan. Bitirmek için.

Ve o an gelmişti.

“TRAC” sola doğru tünele sokuluyordu ve on dakikadan az bir süre içinde, bundan böyle yersiz bir soruya, kesin bir yanıt getirecek olan ZEUS’tan, beni artık hiçbir şey korumuyordu.

Metronun uğrayacağı garları gösteren tepemdeki panodaki küçük ışıklar sönmüştü; sanki tünelin kocaman ağzı, metroyla aynı anda ayı ve yıldızları da yutmuşçasına, gece içimi kaplayıverdi. Güneş yutulmuştu. Umut da. Bu telafisi olmayan bir durumdu. Kalbim damarlarıma durgun ve kokuşmuş bir su pompalıyordu. Hayatta kalmam mucize eseri idi. Ama yeniden başlamaya, yeniden harekete geçmeye gelince... Sandrine, Zeus’un kucağında ansızın belirseydi bile, onu nasıl karşılayacağımı bilemeyecektim. Onun güvenine karşılık vermeyi başaramayacaktım. Benden ısrarla beklenen sözcükler ve hareketler, kesinlikle benim kendimde baskıladığım türden şeyler olacaktı. Onun gözlerinden okuyacak olduğum hayal kırıklığı, son zamanlarda, nasıl dağıtacağımı bir türlü bilemediğim, o hüzünden daha da fazla acıtacaktı içimi. Gelmemesi gerekiyordu. Bu randevu bizi kurtarmak şöyle dursun, yok edecekti. Bu kez ebediyen yok edecekti. Çekip gitmeliydim. Ayağa kalkmalıyım. O, peronda inecek ve karşısında kimseyi bulamayacaktı. Eve dönecekti ve ben ona kapıyı açacaktım. Böylece kendimi toplamaya zamanım olmuş olacaktı. En çok ihtiyacım olan şey buydu: zaman.

Ama kıpırdayamadım. İstasyon üstüme kapanmış-

tı. Kadrajın esiriydim. Tıpkı bir tatil günü, boş bir tiyatro sahnesinden geçen bir oyuncu gibi. Oyuncu, sahneden başka bir yerde duyulmayan o toz, ter, yakıcı, rengârenk jelatin ve tutkal kokusuna doymuş bir halde, perde kalktığında, birdenbire çekip gitmeye karar verdi. Salon doluydu. Seyirciler alkışlıyorlardı. Oynamak gerekiyordu. Ama neyi? Hangi oyun oynanıyordu ki? Rol neydi? Ya metin?

Bir suflör bulurum umuduyla çevreme bakındım. Sabırsız sırt silüetlerinden, evrak dolabını andıran bölmeli plastik oturma yerlerinden, bir hazır içecek makinesinden, demir kepengi indirilmiş bir fotoğrafçı dükkânından, hayatımızı temelinden yıkan ve güzellik adına yarınlara alıp götüreceklerini önceden haber veren şu kocaman reklam panolarından başka bir şey görmedim.

Yeni istikametler kavisli tavana yakın bir yerde ışıklarını yaktılar, ama ben koyu karanlığımın içinde kaldım. Uyumuyordum, kendimden geçmemiştim. Ölmemişim de sanırım. Bununla birlikte, beklemeye bir son vermişim. Daha doğrusu hâlâ bekliyordum, ama endişesiz ve kararlı bir biçimde. Ayaklarım yerden kesilmiş gibi. Arenadaki bir boğanın, daha dizlerinin üstüne düşmeden çok önce, altın adamın kendisinden daha güçlü olduğunu anladığı andaki o yüce dinginliği içine girmiştim. Bitmişti işte. Beklediğim iyilik reddedilmişti, Zeus boynumdan bileyli koca bir bıçak gibi geçecekti. Genel bir kayıtsızlık içinde. Bu, pis bir iş olacaktı, gizli ve utanç verici bir iş.

Bu kestirme infazı engellemenin bir yolu vardı elbet. Ayağa kalkmam, peronun kenarına doğru ilerlemem ve en kötünün habercisi olan Zeus belirlediği anda, ray hatlarına doğru dengemi yitirip düşmem yeterliydi. İşte gene o, ölürken ölümü hızlandırma eğilimine kapılmışım. Bu, bir üçüncü sayfa haberi olurdu. Öyle çok önemli bir şey değil, bir üçüncü sayfa haberi, ama

yine de bir hiç değil. Gazetelerde birkaç satır. Radyoda bir cümle. Yerel televizyonda, kanaldan bir anons: “Bir yolcunun geçirdiği ciddi bir kaza nedeniyle...” Ve insanlardan aktarma trenlerine binmeleri rica edilirdi. Ve yine gecikme, yine yorgunluk. “Sevgilim, bugün Nation’da zavallının birinin intiharını gördüm”, “Korkunç bir sahneye tanık oldum”, “Sana korkunçluğu anlatamam!” Yok, aslında bunları söylemek bile gereksiz. Yapmak da. Günah çıkarma koltuğumda oturmaya devam ettim ve orada, aydınlık bir günün sonunda, en küçük bir harekette bile bulunmadım.

Gözlerimin önünde koca bir soru baloncuğu şişiyordu: Sandrine ve ben, bu sabah her birimiz kendi arabamıza binmeden önce öpüşmüş müydük?

Ve ilkinе bağlı ikinci bir soru daha: Biz ne zamandan beri ayrı arabalara biniyorduk? Bizi birbirimizden böylesine ayırabilmiş, böylesine koparabilmiş olan şey neydi? Günlerden bir gün, işime gitmeden önce Sandrine’i işine bırakmamın bana zaman kaybettirecek olması pek pratik gelmemişti bize, hepsi bu. “Pek pratik gelmemişti”, öyle sanıyorum ki aklımıza gelmiş olan açıklama buydu. Buna dikkat etmemiştik. Yine de, bundan önce, birlikte olmamız, pratik gelip gelmesine bağlı değildi doğrusu. Sandrine’i bürosuna götürmemin benim için zaman kaybı olmadığı, daha ziyade, ikimizin de zamandan birkaç dakika çaldığımız bir dönem de olmuştu elbette.

Benliğimi hapseden duvarlar, peronun girişinde ansızın ortaya çıkıveren Zeus’un olağanüstü görüntüsü karşısında etrafa saçılan çakıllar gibi yıkılıverdi. Kulakları sağır eden bir gürültü koptu içimde ve bu ses metronun gürültüsünü bastırdı. Bu ânın asla gelmeyeceğini sanmıştım ve işte, şimdi gelmişti. Her şey son derece hızla olup bitiyordu. Sandrine’in ancak üçüncüden, tam karşımda duracak olan üçüncü vagonun arka kapısından çıkabileceğini, dolayısıyla da görülecek

herhangi bir şey olmadığını gayet iyi bildiğim halde, yine de yavaşlamakta olan kırmızı-mavi renkli tırtılın vagonlarının içine bakmaktan kendimi alamıyordum. Yolcuların camların ardındaki donuk yüzleri, metro geçerken suratıma tokat gibi çarpıyordu.

Ve işte olasılıkdışı olan, o an oluverdi. Olanaksız olan. Akıl almaz olan. İkinci vagonun ön taraflarında bir yerde, sarı montlu iriyarı bir adamın arkasında, yarı gizlenmiş olarak Sandrine duruyordu. Onu gördüm. Oradaydı. Üçüncü vagonun arka tarafından başka yerde olamayacağı için, ikinci vagonun ön tarafında bulunmasının bir anlamı yoktu elbette. Üstelik randevumuza gelmediği halde. Sandrine'in oraya gelmek gibi bir niyeti hiç olmamıştı. Onun geleceğini bir an olsun düşünmemiştim. Yine de onu görür gibi oldum. Onu gördüm. Bakışlarımızın çarpıştığına, itişip kakıştığına yemin bile edebilirdim. Belki de bakışlarımız birbirine takılmıştı. Ve hatta birbirine hafifçe değmiş, birbirini okşamıştı, kim bilir? Evet, onun da beni gördüğüne yemin edebilirdim. Ama aynı zamanda, bu olmazdı da. Ben de, bir sanrı gördüğümü sandım. Bir mucizeye bile inanabilirdim, annem mucizeleri kendisiyle birlikte Soleil Mezarlığı'nın yağlı toprağına götürmemiş olsaydı.

Oysa, annem mucizelere inanırdı. Onlara uzun zaman inandı. Son zamanlarda, anımsıyorum, acıdan inliyordu ve mucizelere hâlâ inanıyordu. Tanrı'ya, eğer kendisini iyileştirme lütfunu bağışlarsa, yerine getirmek üzere bir sürü sözler veriyordu. Ama Tanrı olmaz dertlerin karşısında acımasız olduğunu göstermeyi bilir ve onları asla iyileştirmez. Böyle bir durumda, Tanrı'nın nankörlüğü pek çok görülmüştür ve bu noktada pekâlâ yetersizlikten bahsetmek gerekir, çünkü annem şimdiye dek verdiği sözleri hep tutmuştu. Üstelik bütün aile de, hiçbir şey için asla söz vermemiş olmasına rağmen, gıkını çıkarmaksızın, annemle bir-

likte bu sözleri tutmuştu.

Yeminlerin en görkemli olanı –ve elbette, bu ölçüsüz sözün verildiği o dönemde henüz hayatta bile olmayan ben ve erkek kardeşim için en adaletsiz olanı–hiç tartışmasız savaştan kalma olandı. “Tanrım, bana André’yi sağ salim geri verirseniz, size, her yıl terhis olduğu gün, fakirler gibi şaşaasız bir biçimde, Lalouvesc’e bir hac ziyareti yapacağımıza söz veriyorum.” Uzun süre görünmeyip de hortlak gibi birdenbire ortaya çıkıveren babam, biraz olsun somurtmuş ve bir “ben” sözcüğünün yeterli olacağı yerde, gereksiz bir biçimde “biz” sözcüğünü kullanmasından ötürü anneme surat asmışsa da, geri döndüğünde, yapılan bu sözleşmeye saygı göstermek zorunda kalmıştı elbette.

“Ne yani, benim oraya yalnız gitmemi kabul eder miydin?”

Annemin dudakları titriyordu. Gözleri buğulanıyor, yanakları solgunlaşıyor, sedef rengine bürünüyordu. Annem güzeldi. Öyle güzeldi ki.

“Elbette hayır.”

Annem Tanrı’ya tapıyordu, babam da anneme. Bu üçlü bir ilişkiydi. Her şeye karşın babama kalsa o, insanı, arabayı garaja bırakmak ve sorgun dalından yapılma sepetlerin dibinde sıvaşan kıyma ve peynir sürülmüş ekmeklerin kokusunun, kaba kumaştan, plastik kafalıklı oturma yerlerinin yaydığı daha da acımsı kokuyla acımasızca savaştığı hamam gibi bir arabanın içinde dağı tırmanmak zorunda bırakan “fakirlerin alçakgönüllülüğü”nden seve seve vazgeçerdi. Gerçek fakirler gibi sandviçlerimizi kendimiz hazırlamıştık. Erkek kardeşim ve ben, her şeye karşın kilise açısından gerekli bütün güvenceleri veriyormuş gibi gözükken restoranların önünde sızlanmaya kalkıştığımız anda annem bize, bir azize sabrıyla, “Bu bir hac yolculuğu, turistik bir gezi değil,” diye yineleyip duruyordu. Hatta terasın birinde, tek ayaklı bir masaya iştahlı

2003 FNAC ROMAN ÖDÜLÜ

PIERRE CHARRAS

ON DOKUZ
SANİYE

ROMAN

Sandrine ve Gabriel yirmi beş yıldır birlikte yaşayan bir çifttir. Yıpranan ilişkilerini kurtarmak için bir oyun tasarlar, 17.43 metrosunda, Nation Durağı'nda buluşmak üzere sözleşirler. Metronun kapılarının kapanmasına *On Dokuz Saniye* vardır ve ilişkilerinin geleceğini belirleyecek olan bu on dokuz saniyedir. Ve geri sayım başlar, 19, 18, 17, 16... Ancak bu zaman dilimi aynı zamanda birçok kaderin kesişme noktasıdır. Yalnızca bir ayrılık hikâyesi yaşayan bu çiftin değil, vagondaki diğer yolcuların hikâyeleri de sürenin bitiminde sonsuza dek değişecektir. Ne var ki olaylar, umdukları biçimde gelişmez, bu sıradan görünen ayrılık hikâyesi, geri dönüşü olmayan, trajik bir sonu beraberinde getirir. **Charras**'ın yalın ve güçlü bir dille kaleme aldığı bu roman 2003 Fnac Roman Ödülü'ne değer görüldü.

KAPAK RESMİ: SZE FEI WONG

ISBN 978-975-07-0652-3

9 789750 706523

<http://www.canyayinlari.com>